

CON ONGI

Wason
DS 531
C. 74 H

tuần báo trào phúng đời lập

mởn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 37

10 tờ

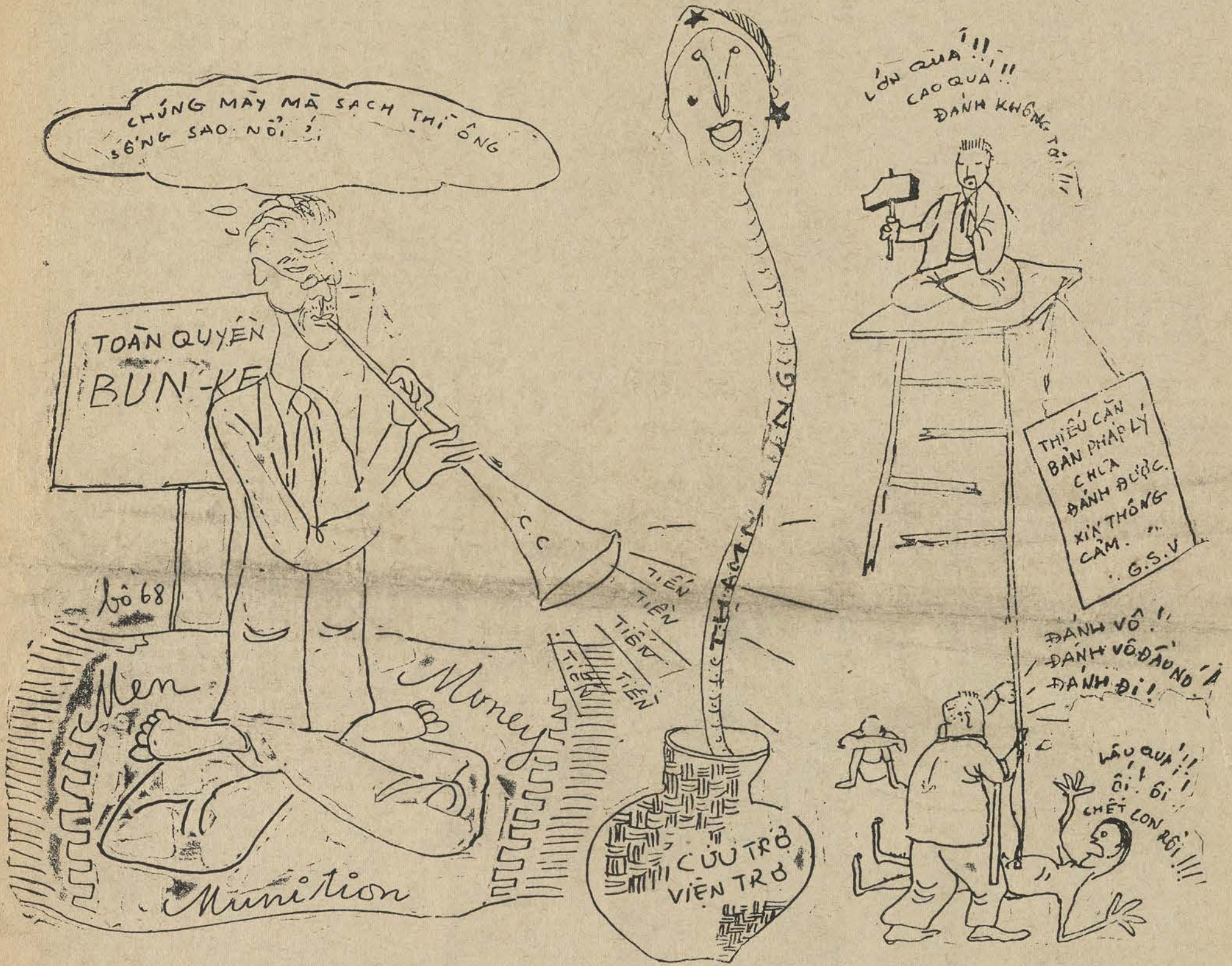
Tuần lễ từ 13-9 đến 20-9-1968

Sept.

Chủ tiệm kiêm đầu bếp : MINH VỒ

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ỐNG NÓI : 91.905

AI HIỂU HÒA? AI HIỂU CHIẾN? AI BẢO VỆ? AI XÂM LĂNG?

Bài của MA CẠO

Chủ nhật, 8 tháng 9 năm 1968 (theo dương lịch), giáo sư Lý Chánh Trung diễn thuyết tại Trụ Sở Sinh Viên, đề tài "TẠI SAO TÔI THÍCH HÒA BÌNH". Buổi diễn thuyết có phần đóng góp ý kiến. Tôi không có thì giờ đi nghe diễn thuyết về hòa bình hay chiến tranh. Vì tôi biết chắc chắn rằng một trăm người, một triệu người như giáo sư Lý Chánh Trung thích hòa bình thì chiến tranh nó vẫn cứ tiếp diễn. Hoặc ngược lại, chiến tranh sẽ không bao giờ xảy ra nếu như giáo sư Lý Chánh Trung khoái chiến tranh. Sự thực nó đau lòng như vậy đó khi vận mệnh của những tiểu quốc gia chỉ đóng vai trò đi trên bàn cờ thế giới. Cho nên, tôi đã dẫn vợ con vào sở thú nhìn trẻ thơ chọc khi cười sột ẻo hưởng một chút thanh bình cho tâm hồn vào một buổi sáng Saigon không bị Cộng sản pháo kích.

Hôm sau đọc báo. Tôi thấy những bài tường thuật chỉ ghi giáo sư Lý Chánh Trung là người công giáo thích hòa bình và không muốn cảnh chém giết nhau. Dân biểu Trương Gia Kỳ Sanh cũng phát biểu như ý nghĩ của giáo sư Lý Chánh Trung. Và vân vân. Tuyệt nhiên, không báo nào ghi thêm giáo sư Lý Chánh Trung có ý kiến gì về những ai gây chiến và xác nhận kẻ gây ra cuộc chiến tranh mà chúng ta đã tốn bao xương máu để bảo vệ mảnh đất cuối cùng của tự do. Hãy coi như mọi người đều biết Cộng sản gây chiến. Và giáo sư Lý Chánh Trung là người trí thức khoa bảng, không thích nhắc nhở những gì mọi người đã biết. Hãy coi như thể để đẹp lòng các anh lính chiến đang chiến đấu chống xâm lăng Cộng sản ở các vùng tuyến lửa. Để các anh lính khỏi chửi thề:

• Đ.m. nó chứ, bố nó có thích

đánh đấm đầu. Nó xâm lăng, nó gây chiến thì bố nó phải tham chiến. Bố nó có vợ con, bố nó thích hòa bình để sáng chủ nhật như sáng chủ nhật 8-9, dẫn vợ con đi nghe diễn thuyết hòa bình! Hòa bình, chẳng riêng gì giáo sư Lý Chánh Trung, ai cũng thích hòa bình. Những người lính ăn lương tháng ba ngàn tư bạc đang xông pha trận mạc càng thích hòa bình hơn ai hết. Chiến tranh không những chỉ tàn sát nhân mạng, thiêu rụi nhà cửa, mà còn làm sụp bại cả tương lai của một dân tộc. Chiến tranh, có ai thích nó. Ngay những đứa làm giàu trong chiến tranh còn mong chóng hòa bình để hưởng thụ. Nữa là những người quân quai, rên xiết trong bom lửa. Hòa bình, nói lại, ai cũng khoái tí. Nhưng "HOA BÌNH KHÔNG Ở Đâu MÔI", đúng phúc với cái biểu ngữ treo ngoài đường. Hòa bình ở đâu

môi mà vùng về (không dám coi là một nghệ thuật tuyên truyền) nó lại hóa ra tiếp tay với kẻ gây chiến (rêu rao hòa bình kỹ lắm yêu hòa bình tha thiết lắm.) Thối thường, có chiến tranh, muốn hòa bình thì phải có điều đình. Địch quân chỉ bằng lòng điều đình khi ta mạnh hơn nó. Ta đang mạnh. Ta sẽ mạnh hơn nếu trí thức khoa bảng ý thức nổi cuộc chiến tranh xâm lăng để tiện này. Trí thức khoa bảng đóng góp thiết thực vào cuộc chiến đấu bảo vệ xứ sở lực lượng ta sẽ mạnh thật lực. Và sẽ có hòa bình. Bằng không, chỉ thích đi đầu láo, chẳng những xứ sở để đi đong mà còn khuya mới có hòa bình. Tội hy vọng, trong kỷ diễn thuyết tới, giáo sư Lý Chánh Trung sẽ cho biết rõ ai hiểu hòa, ai hiểu chiến, ai bảo vệ, ai xâm lăng. Để dễ mò kiếm hòa bình mà khỏi tốn nước miếng.

MA CẠO

CORNELL UNIVERSITY
JAN 15 1969
LIBRARY

**HÀN THỦ BIỂU AN NINH
THEO SỰ NHẬN XÉT ANH
MINH CỦA NHÀ TỔNG
TRƯỞNG CAO NHẤT NƯỚC
LƯƠNG THẾ SIÊU**

Trong áng văn chương điêu trần của nhà tổng trưởng Công Chánh và Giao Thông Vận Tải kiêm chủ tịch Air Giao Chỉ kiêm chủ tịch Điện Khí An Nam trước Hạ Viện ngày 3-9-1968; có một đoạn như vậy :

« Một trong những tiện ích có thể coi như là hàn-thủ biểu của tình trạng an-ninh lãnh thổ là vấn đề chuyên chở bằng đường hàng-không.

Mức độ tăng giảm số hành khách trên một cung đường phản ảnh trung thực tình trạng an-ninh trên cũng do vì phải có một lý-do chính đáng mà đây là sanh mạng của con người, mới thúc đẩy hành khách lựa chọn phương-tiền di chuyển đất liền gấp 5 lần giá chuyên chở bằng đường bộ.

Thật vậy, trên các đường bay quốc nội tổng số hành khách đã gia-tăng từ 587.840 trong năm 1965 lên đến 1.071.000 hành khách cho năm 1968 nghĩa là gia-tăng trung-bình hàng năm tới 20% so sánh với sự gia-tăng của đường bộ chỉ ước lượng vào khoản 10 phần trăm.

Nếu so sánh số hành khách trên cung đường Hà-Nội-Giang thì sự gia-tăng trong 4 năm qua lên đến 774% trong khi ấy trên cung đường Saigon-Cao-Nguyên chỉ gia-tăng có 138%, sự kiện này chứng tỏ tình hình an-ninh đã thay đổi rất nhiều tại Hà-Nội-Giang tương-đối với tình hình trên Cao-Nguyên có thể xem như trước.

Tôi không hiểu ông Lương Thế Siêu có máu khối hải trong người không? Vì đem vấn đề chuyên chở bằng đường hàng không ra làm hàn thủ biểu của tình trạng an ninh thì nếu không có máu khối hải, ông Lương Thế Siêu đã chứng tỏ cái sự kém hiểu biết của ông về tình hình đất nước. Ai cũng thừa biết, ngành hàng không quốc nội phát triển mạnh là do đường bộ thiếu an ninh. Sự thiếu an ninh là do chúng ta phải đương đầu với cuộc chiến tranh phá hoại của Việt Cộng. Một mặt, Việt Cộng xâm nhập quân từ ngoài Bắc vào để tạo ra các chiến trường. Một mặt, quân địa phương của chúng ta phá hoại cầu cống, đường xá. Quân lực ta dư sức đập nát hàng sư đoàn Việt Cộng ở trận địa nhưng không thể dùng dao mổ trâu để giết vài con ruồi, con kiến.

Mặc dù, sự kiểm soát đường bộ vẫn nằm trong tay quân lực ta, song, thỉnh thoảng, địch phá hoại phá một cây cầu, đập mô, gạt mìn một quãng đường, công binh của ta lập tức sửa chữa ngay nhưng vẫn không tránh được cùn kẹt xe hàng ngày trời. Rồi, đôi khi, quân lực ta chạm súng với địch trong các cuộc hành quân mở đường, xe dò cũng phải nằm chờ. Bởi thế, dân chúng, vạn bất đắc dĩ, phải di chuyển bằng đường hàng không, một phương tiện lưu thông của dân áp phê thời bình. Dân chúng chịu nhục vì nhân viên hàng không mắng mỏ khi mua vé, khi lên tàu bay. Dân chúng ẽ cố chịu sự tăng giá ngang xương của hàng không Việt Nam. Nếu đường bộ an ninh tuyệt đối, ai thèm đi máy bay.

(XEM TIẾP TRANG 7)

minh vô đôi thoại với nhà nước bèo phụ đôi thoại với nhà bếp

Trong những ngày gần đây, đáp theo tiếng gọi của cụ Trần Văn Hương, một số các nhà lập pháp ở Hạ Viện đã hung hăng con bọ xít tổ tham những bằng đủ ba mươi sáu giòng điệu dao to búa lớn. Thủ tướng Trần Văn Hương «cho» các ông dân biểu cái cơ hội múa vô miệng để các ông này lấp liếm những sự bê bối, cù nhầy sau ngọt một năm chửi nhau, lười biếng, tranh giành, xuất ngoại du hí. Những kẻ khốn nạn chịu đựng búa bổ của các nhà lập pháp là một vài quan đầu tỉnh, đầu quận, một số các móng xù cò. Người ta có cảm tưởng rằng các nhà lập pháp ở Hạ Viện chỉ dám bắt nạt lũ tép riu tham nhũng, trong khi, thủ tướng Trần Văn Hương chủ trương đánh nát đầu con rắn tham nhũng. Từ pha tổ điện lực ăn cắp của dân biểu Trần Quý Phong là ngoại mục và thiết thực. Còn nước miếng của các nhà Hạ Viện không phun trúng ai hoặc chỉ làm bẩn mặt những kẻ đã quen ở bàn.

Người ồn ào nhất là cậu Dương Văn Ba (trẻ tuổi nhất ở Hạ Viện). Cậu dân biểu Dương Văn Ba được báo chí Giao Chỉ nhắc nhở hơi kỹ khi cậu mở miệng chửi bới om xòm một bạn đồng viên làm «bồi bút» viết «báo nhà nước» miệt thị Hạ Viện và «âm mưu đảo chính để bắt cái ghế tổng trưởng thông tin». Bị chất vấn, cậu Dương Văn Ba cũng đơ họng. Người ta yêu cầu cậu Ba tiết lộ danh tính tên «bồi bút». Cậu hẹn ngày giờ rồi cũng im miệng luôn. Tuần trước, chẳng hiểu nghe ai xúi bầy, cậu Dương Văn Ba cùng một bạn đồng chí lại phun nước miếng vào mặt Giáo Dục với cái đòn cú mèm lấp lửng xỏ xiên bạn đồng viên bằng luận điệu của cú mèo «có dân biểu học sinh muốn im ụ này».

Kết quả, sau cuộc họp báo của Giáo Dục — theo bài tường thuật của Chính Luận và bài bình luận của Xây Dựng, con chuột đã đi ra trái núi, không có một bằng chứng cụ thể nào để qua quyết có tham nhũng trong thi cử. Sự ồn ào của cậu Dương Văn Ba là một hành động ăn ốc nói mò. Giáo Dục của ta, đồng ý, rất luộm thuộm. Nhưng «đánh» nó là «đánh» 80 phần trăm nhà giáo có lương tâm, chỉ chừng 20 phần trăm nhà giáo cà lơ, khốn nạn. Sự ồn ào của cậu Dương Văn Ba có tính cách vơ đũa cả nắm và làm những người nhiều thiện chí phát nản vì đã bị phun nước miếng dơ bẩn vào mặt. Bộ Giáo Dục có thể... vô lễ (theo lời mắng của cụ gi Nguyễn Bá Lương, ông Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục, có thể, chớ là cái gì cả) nên Giáo Dục thì vẫn là cái gì mà không một đũa nào có quyền ném cứt vào đó một cách nham nhở, vô trách nhiệm.

Đang sau hành động của cậu Dương Văn Ba, người ta không hiểu còn một ẩn ý nhằm triệt hạ cái gì để đưa cái gì thay thế, còn những nhân vật nào giật giây cậu Dương Văn Ba? Chúng tôi hy vọng không có gì hơn ngoài sự ồn ào để chứng tỏ mình «bờ rí ăng» của kẻ dân biểu trẻ người non dạ. Hãy tổ tham những mạnh hơn nhưng chỉ tổ khi có bằng chứng cụ thể trong tay. Và đừng ý vào cái quyền bất khả xâm phạm để xúc cứt ném vào hành pháp một cách kháo, dễ tiện. Và đừng tưởng thế là dân chúng khoái tí. Dân chúng khác với cá thơn bơn.

**TỪ SỰ ÒN ÀO CỦA NHÀ DÂN
BIỂU TRẺ TUỔI DƯƠNG VĂN
BA TỚI SỰ VƠ VE TỐ THAM
NHỮNG CỦA MỘT SỐ ÔNG
LẬP PHÁP**

Bạn Thương Sinh, vì đau ốm, đã làm trao gửi chức chủ bút trong tay bạn báo chủ nhiệm Minh Võ. Nay bạn Thương Sinh lại bị đau tim, cơn bệnh đe dọa nặng nề. Nếu không vì « lý do kỹ thuật và nghệ thuật » mà nghỉ, bạn Thương Sinh rất có đường mặc sơ mi gỗ. Vậy Con Ông chấp thuận để bạn Thương Sinh « treo bút » một thời gian vô hạn định. Tòa soạn vốn cần ba người viết bài. Tuy ba mà là một. Ai cũng có thể là Nã Cầu, Mõ Báo, Dè Húc Càn, Thộp Nguyễn, Thương Sinh, Minh Võ... Thà cái sự vắng mặt Thương Sinh không có nghĩa lý con mẹ gì cả. Bạn hãy theo dõi Giao Chỉ For rent. Để thấy, tuy vắng Thương Sinh mà vẫn còn nguyên Thương Sinh.

Cô Thập Thành buồn lắm, Cai trị là phải biết tiên liệu. Ấy, quen sài văn, chương trong bản điều trần của nhà tổng trưởng cao nhất nước mà không xin phép, lại sài ở cái xã hội Chuồng Chó này rất có thể, nhà tổng trưởng sẽ dứt đơn kiện thì nguy hiểm cho tính mạng vô cùng. Bấy giờ, người ta để tưởng tượng người ta quan trọng. Tí dụ anh Clyde W Bauer, giám đốc máy bay của hãng Civil Airt Transport ở Giao Chỉ. Người ta đêch thêm động tới lông chân anh ta, người ta nói về cái tiệm hớt tóc, tắm hơi, đấm bóp tên CAT ở số 59 đường Tự Do với tài danh Tuấn và các vệ tinh Chung, Lại và em Sáu, em Thảo cắt móng tay, móng chân mí lý chú bé Hay đánh giầy bằng máy tuyệt vời. Vậy mà anh ta ngứa nghề, xỉ nạc», gửi thư nói láo và đòi thanh minh thanh nga. Rồi cái anh Giao Chỉ làm cho anh Clyde lại đòi dọa kiện! Mẹ kiếp, nó cứ tưởng nó là Mỹ là nó có quyền chửi cha con người ta chửi. Máy em «bồi cái» làm ở Civil Air Transport còn thổi hơn. Các em là cái thứ gì mà các anh thêm đấm xia để các em tưởng các anh xỏ các em, bảo các em làm nghề đấm bóp. Làm nghề đấm bóp mà không để khứa Mỹ nam nhờ là một Vinh hạnh cho tổ quốc. Chỉ những con làm đấm bóp ở ngoài quốc, chấp nhận «vơ mớ của chủ để chủ tăng lương và không đổi mới là những con đười. Con đười công khai thì lại đáng để cao. Tí dụ các em đười chống Cộng ở ngã ba Chuồng Chó đang tham dự đêm không ngủ này.

Vậy cô Thập Thành cần nhắc lại: Tổ chức đêm không ngủ là phải tiên liệu sự cụng đên đóm. Cũng may đã có răng vàng của các em đười. Nhưng giờ, vì vấn đề điện lực vấn đề bầu cử sai nhĩ, những cái mồm chỉ biết đớp no đã ngậm kín để tắt ngôn ánh sáng. Lâu lâu, một vài kẻ ngáp vật, ánh sáng loé lên một tí như cái cảnh chớp tắt được diễn tả thật ba que xỏ lá trong mục «Tếu» của cậu Ba Trọn báo Tiến khi cậu này xả lảng chửi Ta nhà đèn hay Tây da vàng thì cũng rứa.

Chủ tịch Thập Thành đi một đường cho các chị em đi tàu bay giấy:

— Hỡi chị em, chị em không yêu tổ quốc à?

Các chị em lại tỉnh ngủ. Do lẽ ấy, cô Thập Thành được phong thêm chức Chủ tịch Hàng Không Giấy Giao Chỉ, diễn Mỹ là Giao Chỉ Paper Aia I Mà dịch theo Hàng Không Việt Nam (Air Việt Nam) thì là Air Paper I Chủ tịch Air Paper Thập Thành tặng các chị em Chuồng Chó những ly nước mía Viên Đông:

— Hỡi chị em, nên chống Cộng hôm nay chỉ còn trông cậy vào chị em mà thôi. Nếu chị em lơ là, ngủ dài, ngáp vật, chúng ta khó lòng mà chống Cộng đến chiều được. Khi mọi người đã ngủ, đã ẽ mình hoặc no nê rồi đêch muốn chống Cộng nữa là khi chị em Chuồng Chó chúng ta phải xuất đầu lộ diện, chiến đấu cho sự tồn vong của tổ quốc. Kể từ khi bọn phát xít Nga Xô Viết khốn nạn và lũ mất dạy em út của nó đem xe tăng xích sắt sang nghiền nát cách mạng Tiệp Khắc thì chúng ta không có đơn một ly ông lão nào cả.

Một người hỏi:

— Tiệp Khắc nó cũng là Cộng Sản cơ mà?

Chủ tịch Air Paper (không dịch đáng vì tới Air Việt Nam cả) đây:

— Đùng Tiệp Khắc nó là nước Cộng Sản nó chế khí giới bán cho Việt Cộng, và Việt Cộng dùng khí giới Tiệp Khắc giết đồng bào của chúng. Nhưng thế giới Cộng Sản là thế giới chó đẻ. Anh em mí nhau chỉ là anh em cái lỗ mồm chúng nó chửi nhau như chó ấy. Hễ đàn em đờ trò cái đàn anh, chúng nó đem xe tăng xích sắt sang nghiền nát ngay. Tư Bản cũng đều ngang vạ. Nhưng Tư Bản nó chơi đùa... Kinh tế, thâm trầm và ẽ ồm ta cóc thù nời.

— Tại sao ta hết có đơn?

— Vì điều hâu Nixon sẽ đắc cử tổng thống Mỹ. Phe chủ bại Huế Kỳ với mộng và sáng mắt rồi. Chủ bại

phóng sự
sống sướng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

Huê Kỳ mà vợ mòng thì sức mấy lủ con cháu ở Giao Chỉ dám tí toe chuyện liên hiệp, trung lập thân Cộng. Ngay kỳ tài huê bình Trần Ngọc Châu mà còn thu cánh bỏ cầu nữa là...

— Vây thì chống Cộng gấp, chống Cộng lẹ đi!
— Bởi thế, tôi khuyên chị em đừng bỏ lỡ cơ hội, chị em hãy tỉnh táo.

Cả làng bèn tỉnh táo. Vì rằng thì là chiến đấu cho sự tồn vong của tổ quốc đâu phải chuyện dùng hàn thư biếu đem lên trời mà do tình trạng an ninh! Có Thị Thành gầy:

— Tôi yêu cầu chị em có răng vàng hãy chứng tỏ lòng yêu nước bằng cách tập trung lại ở một chỗ cao há học mồm hoặc nhe răng ra cho ánh sáng lan tỏa. Nếu bọn Tây da vàng chơi trò xô lá cúp điện, chúng ta cóc cần chúng. Những chiếc răng vàng đầy bừa của chị em Chuồng Chó sẽ chứng tỏ vấn đề TIỀN ÍCH mà cóc cần tuyên bố đạo to búa lớn. Nào nếu yêu tổ quốc hãy há miệng, nhe răng đi! Ặ! Ặ! lên, kéo Tây da vàng chúng nó tranh giải mât.

Những chị em có răng vàng lục tục tập hợp. Nhưng khi vừa nhe răng, há miệng để gây khí điện thì xảy ra một cuộc chửi nhau:

— Miệng chị này thối quá!
— Ở cái nhà chị này hở dĩa dĩa!
— Chị ăn cái gì mà miệng chị khảm như cóc chết vậy?
— Này, cút đi, miệng chị thối ghê!

Khởi làm ra ánh sáng chia hai phe như hai phe Điện Lực và Công ty nhà đèn ấy. Cuộc tố nhau mồm thối giữa hai phe tiến tới cuộc chửi nhau ăn cắp, đưa những anh mù típ khí điện vào năm mỗi tháng 66 xin 1 tháng, khiến Chuồng Chó chớp tắt heo cảm hứng của những người răng vàng chửi nhau. Có Thập Thành phát nản, đưa hai nhân vật bự của Chuồng Chó làm thanh tra để điều tra cái nguyên nhân nào đã đưa tới sự chửi bới ghê tởm thế. Nhị vị thanh tra tên là Bửu Xà (viết tắt bốn chữ Bát Bửu Lương Xà) và Bùi Như Lạc Rang bị hai phe chửi là cũng... mồm thối vì ăn bần. Thì thanh tra cái chớ gì! Kết quả có lẽ Chủ tịch Air Paper đến phải ra điều trần ở Viện Pasteur mât. May quá, ông chủ tịch Hội Tu Xuất tự nhiên phọt ra một câu bay bướm:

— Ôi, chống Cộng là cỡi phước, chửi bớ nhau là giầy oan. Chuồng Chó chửi Chuồng Chó thì lo chi chống Cộng nổi.

Hai phe răng vàng tỉnh ngộ. Lại tiếp tục nhe răng. Và ánh sáng chan hòa vùng Chuồng Chó Có Thập Thành hoan hi vô cùng. Mông xừ sư Thích Hộ Giác khi ngồi viết hồi ký tả cái đoạn bỏ mù tắm nước cốt tôm vào nước luộc bầu hoan hi thế nào thì trang quốc mẫu Thập Thành hoan hi thế ấy. Có thể diễn tả thêm: Khi bà Kiều Mông Thu hay tin mình dể cử hoan hi thế nào thì trang quốc mẫu Thập Thành hoan hi thế ấy. Hoặc nhà dân biểu Nguyễn Đắc Rận căn mũi kỳ đà nhà trưng phong Trần Quý Phong bằng cú đá móc phân phé bênh ông tổng trưởng Lương Thế Siêu hoan hi thế nào thì trang quốc mẫu Thập Thành hoan hi thế ấy Vân vân...

— Cám ơn chị em. Chị em đã biết đoàn kết. Tôi xin đổ vui để học một đường. Ai thuộc câu ca dao điển tả tình đoàn kết?

— Tôi.
— Bấm chuông chứ đừng nhồm đít.

— Đà dạ... «Một cây làm chẳng nên non, Ba cây chụm lại nên hòn núi cao».

Có Thập Thành bị ảnh hưởng nặng có giáo Đặng Thị Hương trong chương trình «Đổ Vui Để Học» ở đài Tôi Hát và Nói. Nên cô nói:

— Giỏi quá. Còn những câu khác nữa, thí dụ «đoàn kết sống, chia rẽ chết!»

Một thợ chơi kê ngay:

— Chị hiền thế nào là ca dao mà lại bảo «đoàn kết sống, chia rẽ chết» là ca dao? Chị ngu nó vừa vừa chứ.

Có Thập Thành cười xòa:

— Thì tôi học có giáo Đặng Thị Hương đó. Cô ấy dạy thế mà!

Thợ chơi kê cảm khái:

— Người ta cứ mặt thị người lao động chúng ta dốt. Nhưng khối kẻ làm thầy ngu dốt quá chừng. Vây mà cứ cầm mât... đổ vui để học!

Trang quốc mẫu Thập Thành lảng chuyện:

— Thôi thôi, chúng ta không nên đi xa vào lãnh vực của những người trí thức. Chúng ta là đượi và bần phận của chúng ta đối với tổ quốc hôm nay là chống Cộng.

— Đồng ý.

— Chúng ta đã ngủ mất mấy tiếng, phí quá.

— Thôi, bỏ đi, tranh thủ thời gian đi!

Vâng, ông Nixon là điều hầu Mỹ. Ông ấy nhất định sẽ làm tổng thống Mỹ vì sự rạn nứt ghê gớm của đảng Dân Chủ. Chúng ta có quyền hy vọng ở ông Nixon bởi lập trường chống Cộng của ông giống chúng ta. Những kẻ nào bô bô nói rằng không cần Mỹ mà cũng chiến thắng được Cộng Sản là những thằng ngu. Gao còn ăn gao viện trợ Mỹ thì ở đó mà tự lực cánh sinh. Hãy để triết lý «bất chiến tự nhiên thành» và tin vào «Rồng Tiên đạo lý Vạn Thắng» cho các ông Duy Dân

dâng. Ở cái thế chiến quốc xuân thu tân thời này, tách khỏi Mỹ là chúng ta khôn nạn ngay. Nhưng đừng bầu lấy Mỹ như một con đĩa dơi bám vào mình con trâu. Đừng đứng với Mỹ như anh dầy tờ khúm núm gần chủ. Chúng ta cần người Mỹ song phải tin tưởng ở ta. Là những kẻ thợ chơi bình dân, chúng ta đã ý thức được vấn đề. Bây giờ chỉ việc mạnh dạn tóc vấy mà chống Cộng.

— Tóc vấy chống Cộng!

— Phải, tóc vấy mà đập vào mặt Cộng Sản.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Môn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyện động khắp đời nơi

Lóc cóc cóc...
Lóc cóc cóc...
Lóc cóc cóc...

Trình bà con làng nước hay:

KỶ BÀ HẠNG CON RẬN

Theo nhật báo Quyết Tiến, chỉ vì một cái vé máy bay phước thiện đi Nhật của Air Giao Chỉ mà mông xừ Le Pou, hạ sĩ rìa mép đã chơi cái trò bần nhất, tối kỵ nhất trong cuộc chiến đấu quét tham nhũng tại «hạch» khí... đèn. Đồng nghiệp Quyết Tiến gọi mông xừ Le Pou là con kỳ đà cần mui. Bởi chưng con kỳ đà đã cần mui các dân biểu Trần Quý Phong, Phan Huy Đức, Nguyễn Trọng Như để bênh ông Tổng trưởng Lương Thế Siêu. Dân biểu Phan Huy Đức «xi nọc» ngay tại trận, kẻ ba cái tù quần áo vào họng mông xừ Le Pou. Đánh đấm tham nhũng thế thì vô tích sự thật. Kẻ đánh, người đỡ. Tham nhũng ngồi vuốt mái tóc húi cua mà cười khoái tử. Yên chí, chuyến máy bay khánh thành đường bay Sài Gòn—Hán Thành sắp tới, chắc chắn sẽ có mông xừ Le Pou. Và nếu ông Bộ trưởng Ngoại Giao Đại Hàn có mở cái «rề xép sống» khoản đãi dân biểu và báo chí Giao Chỉ, người ta sẽ thấy mông xừ Le Pou cũng đến nhưng tìm một xé văng để ngồi. Bởi vì rằng thì là làm thân con rận, nó chỉ biết chui vào những chỗ kín nhất của áo quần. Nó có chữ nghĩa gì đâu mà đầu vô miệng!

KHÔNG CÓ LIÊM SĨ

Thối thường, làm việc nước mà không làm nổi, người quân tử soi gương đã thấy mặt mình bần rồi. Làm việc nước mà lại dính vào

các vụ đớp hít đến nỗi bị dân chúng chửi bới, đại diện dân ở quốc hội lòi cò ra Hạ Viện bắt điều trần thì nếu còn chút liêm sĩ, người ta nên từ chức mới phải. Đàng này các ông ấy cứ chơi cái trò cổ đấm ăn xôi. Riêng cái vụ đèn đóm phục vụ dân chúng không đến nơi đến chốn (thập khí đèn phải trả tiền đầy nhè), nếu Mồ này mà làm Tổng trưởng như ông Lương Thế Siêu, Mồ này đã từ chức từ khuya. Bị ông già chủ tịch Hạ Viện mắng là đồ vô lễ, nếu Mồ này làm Tổng trưởng như ông Nguyễn Văn Thọ, Mồ này cũng từ chức luôn. Có lẽ, chưa được làm Tổng trưởng thì Mồ này nói cho nó hách. Chứ làm tới chức Tổng trưởng, tiền hô hậu ủng, Mồ này cũng trơ cái mặt thọt như bất cứ ai thời Đời tân xuân thu mờ lỵ. Kiếm đâu ra các người Đào Tiềm, Hứa Do, Sào Phủ. Nên người ta vẫn cam danh «mọi gói quỳ môn sát tướng phủ». Thằng nhà báo nào chửi ông, ông xui chủ nó tống cò đi, không cho viết nữa. Ông treo bút nó một cách... cao bồi bần sau lưng!

PHÂN LOẠI VI TRÙNG HỦI

Rất tác phong đàn thầy, nhà Tổng trưởng Trần Văn Louis tức Trần Lữ Y đã vừa mới làm một phát thuốc vấn đề chuyên môn là phân loại vi trùng hủi trong ngành thầy thuốc tây ở Giao Chỉ trong hoàn cảnh hôm nay. Kết quả cuộc giải phẫu, nhà Tổng trưởng Trần Văn Louis tuyên bố:

— Có bốn loại người học thuốc. Loại người học để xuống đường năn chính khứa. Loại người học để trốn lính. Loại người học để đào mỏ. Loại người học để... phục vụ bệnh nhân. Loại sau cùng, mìa mai thay chiếm có 20 phần trăm.

Chưa biết các bạn sinh viên thuốc sẽ có phản ứng gì. Có điều, nhà Tổng trưởng Trần Văn Louis đã quên hỏi thăm anh em sinh viên trường dược và phân một loại người học được để bán thuốc chế tại ngoại quốc

ay chớ thuê bằng. Trí thức tương lai của Giao Chỉ dưới mắt nhà Tổng trưởng Trần Văn Louis nó thế thâm và chó má thế đó. Nhưng nếu không phải là ông Louis miệt thị mà là nhà báo cỡ Mồ này. Thì những người anh em sẽ vác cả tù khoa bằng ra kẻ vào họng

SINH VIÊN CÔNG GIÁO TÂY ĐỨC BÔI HẠ BỆ ĐỨC THÁNH CHA

Đồng nghiệp Chính Luận, tuần trước, có đăng một tin của UPI trên trang nhất. Tin này cho hay sinh viên công giáo Tây Đức yêu cầu Đức Giáo Hoàng từ chức vì thông điệp dính dáng tới chuyện cấm ngừa đẻ bằng phương pháp nhân tạo của Ngài. Sinh viên công giáo Tây Đức còn bảo «Vatican ngu dốt...». Ở Tây Đức sướng thật. Không đồng ý với Đức Giáo Hoàng, người ta dám đòi Đức Giáo Hoàng từ chức. Đó là tình thần tiến bộ của người thiên chúa giáo. Theo Chúa chứ không theo Cha. Ở Giao Chỉ, khi một ông giám mục làm cái gì sai lầm, báo chí có phê bình là a lê háp, các ông công giáo quá khích bèn trợn người ta chỉ trích Thiên Chúa Giáo! Năm ngoái chỉ vì Con Ong phê bình «đù oả, bá ngo» thuyết pháp của ông thầy chùa Thích Hộ Giác mà suýt thân bại danh liệt đấy. Báo Con Ong ở miền Trung bị... cấm bán! Lệnh cấm bằng mồm. Và không phải chính quyền cấm. Giá Con Ong dám tuyên bố như sinh viên công giáo Tây Đức, chắc chắn, cha Chính, cha Hải sẽ cầm đầu cuộc hành quân đốt phá tòa soạn cho mà coi. Hai cụ cố đạo này đáng sợ thấy mồ đi ấy.

(XEM TIẾP TRANG 7)

Trình bà con làng nước hay:

Lóc cóc cóc...
Lóc cóc cóc...
Lóc cóc cóc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

một « định luật tranh cử » vừa mới được phát giác

☆ LẦN ĐẦU TIÊN ÔNG « ĐIỀU HẬU RẬU KỀM » LÊN TIẾNG VỀ VỤ « ONE MAN ONE VOTE »

Chiều ngày 3-9, Thượng Viện đã tổ chức cuộc tiếp tân kỷ niệm ngày bầu cử năm ngoái. Ngày 3-9 năm 1967, gần 5 triệu người đã đi bầu Tổng thống, Phó Tổng thống, và Thượng Viện. Nhưng chỉ có TV kỷ niệm một năm thánh cho ăn lộc. Thì ra lập pháp khoán tiếp tân hơn hành pháp.

Trong dịp này, Tổng thống cũng tới dự. Đáp một câu phỏng vấn về đường lối của ông bạn đồng nghiệp kiêm đồng minh tương lai, tức là kẻ kế vị Chánh Tổng Huê Mỹ Johnson, Tổng thống Thiệu trả lời rằng « LỜI NÓI CỦA CÁC ỨNG CỬ VIÊN KHI TRANH CỬ KHÁC VÀ KHI ĐẮC CỬ SẼ KHÁC ». (Trường thuật của báo Chính Luận). Sự phát giác của Tổng thống thật vô cùng quan trọng. Tại ra lời nói, những lời thề hay lời hứa của các ứng cử viên, dù là ứng cử Tổng thống Mỹ hay ứng cử xã ấp, chỉ toàn là những lời nói phét, những lời hứa kiêu Sô Khanh. Bởi vì Tổng thống đã bảo khi ứng cử nói khác, đắc cử nói khác. Câu nói của Tổng thống có thể coi như một « định luật chính trị ».

Bây giờ, khi Mỹ sắp bầu cử ta có quyền nhắc đi nhắc lại định luật này. Nhưng thiết tưởng, quốc hội nên làm ngay một đạo luật sẽ xử tử hình những ai dám nhắc tới « định luật » trên trong các cuộc tái cử vào mấy năm tới tại nước ta. Vì chính trị là tiền liệu. Phải phòng xa như thế mới được.

Vấn trong cuộc tiếp tân kê trên, hai mươi phút sau khi Tổng thống ra về, thì Phó Tổng thống tới dự.

Y như trong một buổi đẹp trời nào đó, sau khi mặt trời lặn, mặt trăng mới từ từ lộ dạng.

Nhân dịp này, lần đầu tiên, Phó Tổng thống đã phát biểu về chủ trương « mỗi người dân một lá phiếu ».

Tường cũng nên nhắc lại là chủ trương « mỗi người dân một lá phiếu » (kể cả những người Cộng Sản tạm đầu vô khí) đã được nhắc tới trước nhất trong diễn văn của Tổng thống Mỹ ngày 31-3-68. Tiếp theo được Đại Sứ Harriman nhắc lại tại Hội-Nghị Bồ Lê Paris vào đầu tháng bảy 68. Sau đó, thông cáo chung Hội-Nghị Thượng Đỉnh Honolulu cũng đề cập tới vụ này. Và theo ông Ngoại Trưởng Trần Chánh Thành, thì chủ trương « mỗi người dân một lá phiếu » là một « sáng kiến mới lạ của Tổng thống VNCH ».

Bây giờ, ông Phó Tổng rẬu kỀm, người vốn được tiếng là điều hậu, phê bình về « sáng kiến » đó như sau :

Cho những người Cộng Sản cũng được quyền bầu cử là lầm. Vì đã là Cộng Sản thì dù có buông súng rồi cũng vẫn là Cộng Sản. Nếu họ bỏ súng, chỉ là vì họ thấy không thắng được bằng quân sự, nên phải chuyển sang tranh đấu bằng chính trị. Ông rẬu kỀm bảo rằng ông không cho một thành Cộng Sản nào được quyền bầu cử ứng cử, kết. Đưa nào muốn ứng cử Tổng thống hay Quốc Hội thì ra Bắc mà ứng.

Còn ở đây, cho họ hưởng những quyền đó là liên hiệp với họ rồi.

Đạo này dịch cúm đang hoành hành. Làng báo cũng bị cúm nặng, hơi một tí là bị biến chứng, lăn đùng ra mà chết. Nên Noc Độc chỉ dám ghi lại như trên, xin miễn bàn. Sợ cúm thấy mờ.

ĐIỀU TRA THAM NHỮNG biển thành bốc thom Tòa Đại Sứ V.N. ở Thái

Tối 8-9-68. Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng Hạ Viện đã tường trình về một số kết quả điều tra. Đặc biệt, ông Dân biểu « đặc cử vớt » vào giờ thứ 25 đã tường trình về kết quả điều tra tòa đại sứ VN ở Thái, sau khi có những lời tố cáo của báo chí và của vài ông Dân biểu khác. Theo kết quả điều tra tại chỗ của ông Dân biểu thì tòa đại sứ VN ở Thái làm việc hay quá chời, và những điều báo chí cùng đồng viên của ông tố trước đây, đều là doet hết cả.

Chính phủ còn đợi gì không gần bội tình cho ông Đại Sứ và toàn thể nhân viên tòa đại sứ VN ở Thái. Cũng gần cả cho ông Dân biểu nữa, vì ông đã có công bốc thom các nhân viên ngoại giao của ta ở ngoại quốc. Chỉ tiếc có một điều, là ông Dân biểu đã « quên » không hề đá động tới vụ ông Đệ Nhất tham vụ tòa đại sứ VN ở Thái, đã bỏ nhiệm sở mà trốn. Không biết nguyên do vì

sao, ngoài biện pháp cách chức chính phủ sẽ đối phó thế nào ?

Người ta được biết ông Đại Sứ VN ở Thái là một nhà siêu ngoại giao, chẳng những khéo léo trong khi ngoại giao, còn rất khéo léo trong việc « nội giao ». Người ta kể rằng, trước khi có bầu cử trong sạch và có chính phủ dân cử, tại tòa Đại Sứ VN ở Thái ông Đại Sứ đã cho treo hai bức ảnh của hai Tướng Thiệu. Kỳ, khuôn khổ bằng nhau, và treo ngang nhau. Hai cái khung ảnh cũng y như nhau. Chỉ khác chút xíu, là một ảnh có ria, một ảnh không có ria. Nhiều người ngoại quốc tới tòa đại sứ VN ở Vọng Các thấy vậy, cứ định mình là Nam Việt Nam có tới hai Quốc vương! Và rất lấy làm cảm phục dân VN, vì trước họ chỉ có một Quốc Vương.

Một ông Đại Sứ khéo như vậy, thì dù cả Hạ Viện có kéo sang điều tra, cũng chỉ thấy toàn sự tốt lành.

TỪ NHỮNG KẺ ĐÀO NGŨ ĐẾN NHỮNG TAY BẢO HOÀNG HƠN VUA

◉ Những hành động « Bảo hoàng hơn Vua » trong một nước dân chủ chỉ tỏ bản mặt chế độ

Một buổi chiều đẹp trời, Ma Bùn, tức là kẻ hèn này, ra bên gốc cây mà đá. Nhân đó mới chú ý tới 1 tấm bích chương bị bôi đen một khoảng bằng hai bàn tay, dán ở thân cây. Do tính tò mò thức đây, bèn cúi sát vào chỗ bôi đen mà đọc, thì được biết, đó là cái khẩu hiệu quảng cáo của một tờ báo mới ra lò, do một nhóm Dân biểu chủ trương. Khẩu hiệu này đã từng đăng đi đăng lại trong mục quảng cáo của nhiều báo: « Tờ báo của những người không bỏ phiếu cho liên danh Nguyễn Văn Thiệu Nguyễn Cao Kỳ ». Chỉ có thế, mà bị sở kiểm duyệt bôi đen, trước khi cho đem dán ở gốc cây, để những kẻ đá đường có dịp thưởng thức.

Sau khi đã trút hết bầu tâm sự, kẻ hèn này bèn có vài cảm nghĩ vắn vơ.

Trước hết là cái việc một số dân biểu đồ xô ra làm báo.

Ta cứ coi là những cuộc bầu cử năm ngoái trong sạch và những người đắc cử là do sự tín nhiệm thực sự của dân. Người dân bầu ra các dân biểu, trao cho các dân biểu nhiệm vụ lập pháp. Và đất dụng võ của dân biểu là tòa nhà Hạ Viện. Diễn đàn quốc hội là nơi lý tưởng, là nơi bảo đảm nhất nơi các dân biểu được tự do tuyệt đối để ăn nói, để tranh đấu cho quyền lợi của dân của nước.

Nay một nhóm dân biểu không xử dụng cái diễn đàn của mình tại quốc hội làm nơi phô diễn tư tưởng, đạo đạt nguyện vọng, hoặc phê bình hành pháp, lại đi

dùng mặt báo để làm việc đó. Nếu các ông có tài, có ý kiến hay, có kế hoạch tốt, sao không trình bày ở diễn đàn Quốc Hội, để tất cả báo chí quốc tế quốc nội phải tường thuật lại, mà đi dùng mặt báo thay cho diễn đàn quốc hội ? Người ta tưởng, chỉ những kẻ không có quyền dùng diễn đàn quốc hội, mới phải dùng cái phương tiện khác để phát biểu ý kiến. Còn các ông, tại sao lại bỏ cái « sở trường » để đâm đầu vào cái « sở đoản » ? Phải chăng các ông quan niệm diễn đàn quốc hội không hữu hiệu bằng mặt báo ? Nếu vậy, thì nên giải tán quốc hội đi, để đỡ tốn bạc cắc. Và nếu vậy, tức là các ông đã tự si nhục cái quốc hội mà chính các ông là một phần tử. Cứ tri trao cho các ông nhiệm vụ tranh đấu tại diễn đàn quốc hội, chứ không dùng lá phiếu ủy nhiệm cho các ông quyền... làm ký giả ! Bỏ cái ủy nhiệm để theo đuổi cái không được ủy nhiệm, tức là đào ngũ. Các ông đã từng chia nhau đi ngoại quốc học hỏi, các ông có thấy dân lập pháp ngoại quốc đồ xô nhau đi dùng báo chí thay cho diễn đàn quốc hội không ?

Bây giờ, xin nói tới cái mảng bôi đen trên tấm bích chương, giống như vết chàm trên móng út trẻ con mới đẻ. Tại sao sở kiểm duyệt bắt phải bôi bỏ mấy chữ « tờ báo của những người không bỏ phiếu cho liên danh Nguyễn Văn Thiệu Nguyễn Cao Kỳ » ? Đó là hành động « bảo hoàng hơn vua » của những người làm nghề kiểm duyệt.

Mấy chữ kê trên, chẳng những không có hại, mà còn làm đẹp cho chế độ.

Phải chăng sở kiểm duyệt không muốn ai nhắc tới một sự thực là đã có những người không bỏ phiếu cho liên danh Nguyễn Văn Thiệu Nguyễn Cao Kỳ ? Nên nhớ, chỉ có những nước độc tài Cộng Sản hạng nặng, mới có những kẻ đắc cử với 99,9% tổng số phiếu. Và đó chính là một điều sỉ nhục cho những kẻ làm dung mầy tiếng « tự do dân chủ ». Cuộc bầu cử năm ngoái, trong tổng số gần 5 triệu phiếu, liên danh « Dân Chủ » chỉ hốt được 1 triệu 6 trăm ngàn phiếu. Đó là một sự thật, và điều này chẳng nên giấu như mèo giấu cứt, đến nỗi cảm không cho ai nhắc tới. Cách đây chừng nửa tháng trong khi kinh lý Ban mề T uột, chính Tổng thống cũng nhắc lại là tuy ông chỉ đạt được 37% tổng số phiếu, nhưng ông vẫn phải biết nguyện vọng của tất cả, và cố gắng làm tốt cho tất cả. Tổng Thống nhắc tới số phiếu của mình không một chút mặc cảm. Nhưng dân cầm kéo của nhà nước lại không muốn như thế !

Các ông kéo búa còn nên nhớ rằng từ ngày nhận chức đến nay Tổng Thống luôn luôn kêu gọi sự thành hình của một lực lượng đối lập. Nay nếu những kẻ tự nhận là không bỏ phiếu cho liên danh của Tổng Thống làm được công việc đó, thì càng hay. Nên « trợ cấp phương tiện » để họ đối

(Xem tiếp trang 5)

KHI ÔNG RẬU KỀM LUẬN VỀ SỰ ẮN CẤP

Nhân dịp tiếp tân kỷ niệm một năm ngày bầu cử trời sứt, đề cập tới chuyện tham nhũng, cụ Phó Tổng rẬu kỀm đã phán rằng « Có những người ngoại quốc đã không chịu nhìn thấy những việc làm tốt đẹp của chính phủ VN, mà chỉ cố ý lôi ra những vụ ăn cắp, tham nhũng để bôi nhọ, vấy bẩn, để cho rằng người VN nào cũng có máu ăn cắp hết ». Cụ RẬu kỀm cảnh cáo tiếp: « Những người ngoại quốc ấy nên biết rằng người VN là một giống giống chịu ảnh hưởng của lễ giáo nhiều nhất, một dân

tộc có tinh thần đạo đức nhất. Những người ngoại quốc ấy nên xét lại việc ăn cắp các đồ viện trợ Mỹ gốc gác từ đâu. Hẳn không một người VN nào có thể vượt qua được những hàng rào, những trạm gác có xe tăng tàu bò mà mò vào kho Mỹ ăn cắp được ».

Được lời như mở tấm lòng. Cụ RẬu kỀm phạng bọn Huê Mỹ như vậy là rất phải. Mấy thằng nhà báo ngoại quốc đến là hỗn, dám cho rằng người Việt Nam nào cũng có máu ăn cắp. Người ta còn nhớ, cách đây ít

(Xem tiếp trang 5)

ca kê dê nông

TẠI SAO CHÚNG TÔI LÀM BÁO ĐỐI LẬP ?...

Vô lăm trong làng báo đang trải qua một tai kiếp. Đó là thời kỳ loạn báo. Báo ra thất đổng nhưng thợ viết thì vẫn chỉ có vậy. Dù cho có quảng cáo là trái bom nổ chậm, tiếng sét bất ngờ v.v... thì cũng chẳng khác gì những tờ báo đại cò thụ, mọc râu ria, lông lá cùng mình. Theo như thằng Ma Cao, nhà báo đang lên của Con Ong thì dờ trang trong ra, thì cũng chỉ vẫn "ông nhìn ông nhìn, ông ra đầu đình lại gặp ông Ngọc-Linh Ông nang, ông nang, ông ra đầu làng, lại gặp ông Sĩ Trung."

Có một đồng nghiệp đã lớn lối quảng cáo : tờ báo đối lập duy nhất tại Việt Nam. Bộ quý huynh đài đã quên chúng tôi rồi sao. Chúng tôi, những thằng làm báo Con Ong đã chủ trương đối lập từ khuya. Sở dĩ chúng tôi phải thêm chữ trào phúng bên cạnh chữ đối lập, vì rằng chúng tôi muốn làm nhẹ bớt chất đối lập, mang đối lập vào trào phúng đối lập bớt đi phần quá khích, hẳn học và cay cú.

Tại sao chúng tôi làm báo đối lập ?... Tôi xin kể cho quý huynh đài nghe một đoạn thật hay trong pho Hán Sở tranh hùng. Ngày đó, Sở Bá Vương Hạng Vũ đóng đô tại Hàm Dương, kinh đô cũ của nhà Tần. Nơi đây là đất địa linh, nhân kiệt vì Tần Thủy Hoàng khi thống nhất Trung Hoa đã mang tất cả tài sản, văn minh của nhà Châu, cả chín cái đỉnh đồng, lại còn bắt tập trung hết anh hùng, hào kiệt, tới trú ngụ trong thành Hàm Dương. Thành vững, đất giàu dân khỏe, đất Hàm Dương còn được gọi là đất Quan Trung. Từ xưa, cho tới tận ngày nay, câu "đắc Quan Trung, đắc thiên hạ", vẫn là một câu sáng giá.

Trương Lương là mưu sĩ của Lưu Bang, cũng hiểu rõ câu "chiếm được Quan Trung là chiếm được thiên hạ", nên nghĩ cách để làm cho Hạng Vũ rời đô. Anh chàng quạt mo này bèn cho mấy đứa nhóc tí ăn kẹo, dây cho chúng nó một bài đồng dao. Đọc Hán Sở tranh hùng đã lâu lắm, nên tôi đã quên mẹ nó mất bài đồng dao này, chỉ nhớ đại khái, bài đồng dao này có ý trách Hạng Vũ đã áo gấm sênh sang, làm đến vua chúa, mà không trở về quê hương... "Phú quý bất qui cố hương, như y cầm dạ hành."

*"Giàu sang mà chẳng về quê,
"Khác nào áo gấm đem đi một mình..."*

Anh chàng Hạng Vũ là một thứ ruột ngựa, ưa phình, như thằng Minh Vô của báo Con Ong chúng tôi. Nghe bài hát đó cũng cảm thấy có lý, và quyết định rời đô về Bành thành là quê của "chàng". Chàng có biết đâu chàng muốn về quê là chàng sẽ "về quê".

Nhiều người xúm vào đòi đối lập. Can quá, nhưng Hạng Vũ cóc thèm nghe. Vũ lại còn ra lệnh là hễ tên nào còn đòi đối lập với quốc sách về quê, thì sẽ bỏ vào vạc dầu ngay giữa chợ Hàm Dương. Vừa có lệnh đó ban ra một anh đối lập ngu nhất nước là Hàn Sinh lò dò vào can một phát. Kết quả là anh chàng ngu được dẫn ra ngoài chợ, chõ vạc dầu sôi, lính sẽ mổ bụng moi hết ruột gan

ra để chiêm bợ chú Hàn Sinh. Người được lĩnh trọng trách chiêm bợ chú Hàn Sinh là anh chàng Hàn Tín, lúc đó đang làm chức Chấp kích lang, nghĩa là chức cận vệ, dùng để dẹp đường và dọa đàn bà, con nít.

Ở giữa chợ Hàm dương, anh chàng Hàn Sinh uất ức, la lớn :

— Hỡi đồng bào, xin đồng bào hãy làm chứng cho tôi... Ngày xưa, vua Trụ giết Tỷ Can, vua Kiệt giết Long Bàng. Bây giờ vua Sở giết tôi. Trong lịch sử, thêm tôi nữa là ba người trung thần, chết vì mắc tội can vua.

Cận vệ Hàn Tín, đang là một thứ bất mãn, dễ dàng chệch chính sách nhà nước, lúc đó cũng phải nổi sùng :

— Anh nhận anh là trung thần, chết vì mắc tội can vua ? Theo ý tôi, anh chết là đáng lắm rồi... Tại sao lúc Hạng Vũ giết Tần Vương Tử Anh, anh lại không can ?... Tại sao lúc Hạng Vũ chôn sống mười vạn hàng quân Tần, anh lại không can ?... Tại sao lúc Hạng Vũ đốt cung A phòng, anh lại không can ?... Tại sao lúc Hạng Vũ đào mà Tần thủy Hoàng, anh lại không can ?... Để tới đây giờ, căn bệnh độc tài đã ăn sâu vào tận gan ruột, anh mới mở miệng ra can. Anh chết là đáng lắm. Nhưng anh có chết cũng đừng nên oán Sở Bá Vương. Anh chỉ nên oán cái thằng làm ra bài đồng dao ác ôn, cón đồ, làm cho anh bị chết oan. Mà tôi chắc là nó chưa đi xa đâu, nó lẩn quất trong đám đông đông đảo đây, nhìn cái chết của anh mà đang chờ thầm rằng anh ngu đấy...

An ủi xong mấy câu cho nhà đối lập ngu ngốc nghe đỡ ức, rồi Hàn Tín sai quân hầu, đẩy tới, một lũ cận vệ cho cận vệ, mổ bụng nhà đối lập Hàn Sinh, moi hết ruột gan ra rồi dõ ta một tiếng, ném tòm vào vạc dầu...

Đó là một đoạn truyện hay về đối lập trong "pho" truyện Hán Sở tranh hùng. Tại sao chúng tôi làm báo đối lập ?... Vì chúng tôi không muốn căn bệnh độc tài ăn sâu vào gan ruột các nhà lãnh đạo. Chữ "bất mãn", nếu dịch sang tiếng nước Giao Chỉ, nó chỉ có một cái nghĩa rất nhẹ là "không bằng lòng". Mà những sự không bằng lòng thì chung quanh đây xảy ra nhiều lắm. Đất nước này dầu sao cũng còn chưa nát lắm. Đợi tới lúc nát bét ra, mới ra cái điều đối lập, can không khéo thì chỉ còn chờ Cộng Sản, chúng nó vào đây trói gó cả lũ lại. Lúc đó thì tha hồ mà đối lập.

Cái bất mãn, lúc đầu nó như một hạt cát nhỏ ở trong giày. Mới đầu thì không sao nhưng để lâu thì cũng khó chịu lắm. Chỉ bằng cời giày, thổi sạch cát rồi đi giày lại. Nếu cần thì thay hẳn đôi giày. Như vậy, thoải mái cho đôi chân hơn.

Chúng tôi đối lập, nhưng chúng tôi không cay cú, lẩn học. Chúng tôi có tranh một chỗ ngồi áo mũ sênh sang đâu... Chúng tôi cũng đâu có mong Nhà Nước phát cho tí tiền lẻ. Chúng tôi chỉ mong cho đất nước sáng sủa hơn. Có điều gì xấu thì nói toạc nó ra. Cái gì cũng sợ Cộng Sản chúng nó xuyên tạc. Cứ dấu diếm hoài thì Cộng Sản chúng nó chẳng cần xuyên tạc, chúng nó cứ nói đúng sự thật là cũng đủ can lảng rồi... Chỉ bằng mình nói ra trước. Nói ra trước, mình lại

còn được cái lợi thế là mình cho chúng nó hiểu rằng mình đã biết hết và mình đang sửa chữa đây... Bởi vậy, mang những cái xấu của Nhà Nước ra để trình làng nước, chúng tôi không có ý định phá đám Nhà Nước, mà là chúng tôi dùng một đầu tối âm độc, để đập vỡ mặt mấy thằng Cộng Sản.

Tại sao chúng tôi làm báo đối lập ?... Không sợ Nhà Nước "phệch mẹ bu tích", đóng cho cái rọ vào mõm là hết sửa ?... Chúng tôi sợ lẩn chử, nhưng thà rằng đóng cửa vì đối lập còn hơn là bị đóng cửa vì loan tin chưa được phối kiểm, hay tiêu thuyết khiêu dâm.

Tôi nhớ tới chuyện một người bạn tôi, một người bạn nhà binh, đang đóng ở vùng hỏa tuyến, hành quân liên miên đến nát người. Dấu tên nó làm gì... Đó là thằng Thế Hoài, tục gọi là anh quan Tư Châu Nháy. Đang hành quân, nó nhận được một đề nghị của một ông lớn định cử nó vào một chức vụ hơi lớn ở thủ đô. Nó lắc đầu, từ chối, các cụ ạ... Lũ bạn bè xúm vào hỏi :

— Mày có điên không ?...

— Tao không có điên...

Vài chú đốc tưa nhà binh như anh chàng làm thơ Trang Châu chẳng hạn, bắt mạch cho nó cũng nói rằng nó không điên. Tôi bèn cung kính hỏi nó :

— Vậy mày cho chúng tao biết lý do... Nếu thấy mày còn nhiều chất Không Tử trong người, tao sẽ đỡ cử mày ra tranh chức Hội Chủ Giáo hội Không Học, để thay thế cho chú nhỏ Nguyễn Văn Tự. Cả lũ chúng tao xin rửa tai để nghe những lời mày phán về cái lý do từ chối...

Nó thân nhiên trả lời :

— Ở đâu thì tao làm việc cũng tích cực... Về thì đó, giữ cái chức của một cơ quan an ninh, với lối làm việc của tao, thì thế nào tao cũng chết vì gian thương, cón đồ, du đàng... Tao ở lại chiến trường, đi đánh nhau tùm lùm, xông pha tên đạn như thế này, thế nào tao cũng bị Cộng Sản nó giết. Đàng nào thì cũng chết... Tao chọn cái chết vì Cộng Sản, như vậy thích hơn. Mà có chết như vậy, chúng mày mới có thể cho được một trang báo tưởng niệm chứ...

Chúng tôi không thằng nào dám cãi... Và báo Con Ong của chúng tôi thích chống đối, thích mang cái xấu của Nhà nước ra để mà làm đề tài trào phúng cũng vì thế. Thà rằng chết vì đối lập còn hơn là chết như hai bạn đồng nghiệp Saigon Mới và Đồng Nai...

Vậy thì thưa quý huynh đài, khi mà quý huynh đài làm quảng cáo rằng sẽ đối lập hết mình thì xin quý huynh đài "nói lời thì giữ lấy lời, đừng như con bướm, đậu rồi lại bay." Nhưng quý huynh đài mà đối lập kiểu ngu ngốc, đốt nát như chú Hàn Sinh thì quý huynh đài sẽ không tránh được bị mổ bụng, moi hết ruột, bỏ vào vạc dầu để làm món ăn cho loài chó...

ĐỀ HỨC CÀN

hai ngày hai phát tái người

□ SỨC VOI

It có tuần nào. dân làng báo bị giật mình thon thót bằng tuần vừa qua :

Vừa mới hôm trước. nghe cụ Phó Tổng Kỳ choang một phát «kẻ nào mơ tưởng One man one vote để cho Cộng Sản đi bầu. hãy coi chừng cái đầu!». nhiều kẻ sợ hết hồn vội vã sờ lên cổ xem có còn chỗ đội mũ hay không?

Nhưng sau khi đã lấy lại bình tĩnh. mọi người mới sức nhớ ra ở cái chế độ Cộng Huê này làm gì có ai dám mơ tới chuyện cho Cộng Sản đi bầu? Nay nhé : cái câu «One man one vote ấy xuất phát từ Honolulu giữa biển Thái Bình Dương xa xôi. được gió đưa thoảng về đến Việt Nam. bọn cầm bút nghe lôm bôm không ra đầu ra đuôi. mới tò mò hỏi và đã được Cụ Ngoại Thành giải thích ngon ơ rằng «đó là đề cho dân những vùng mất an ninh chưa được bầu. nay bình định xong sẽ bầu bỏ tức chứ còn những nơi năm qua đã bầu rồi thì thôi!»

Tuy nhiên cũng còn vài anh nhà báo ngoại quốc và lô can chưa thỏa mãn với lời giải thích đó. nên đeo theo cụ Tổng Thiệu hỏi đi hỏi lại. khiến cụ cứ phải nhắc đi nhắc lại mãi rằng «phần tử Vi Xi nào buông súng về quy chánh trở thành công dân VNCH sẽ được đi bầu».

Lời giải thích này tuy có khác với cụ Ngoại đời chút. nhưng xét kỹ ra cũng vẫn không phải là cho Cộng Sản đi bầu.

Còn về dân viết báo thì khỏi nói. bỏ bảo thăng nào cũng chẳng dám hó hé đến vấn đề «cho Cộng Sản đi bầu»?

Có lẽ nhờ thế mà đến hôm nay. vẫn chưa có cái đầu nào lìa khỏi cổ. hừ vía!

Nhưng chưa hết! Vừa được yên tâm về lời tuyên bố của cụ Phó. qua hôm sau đến lượt cụ Tổng tuyên bố một câu khác không kém giật gân : «Bọn xối thịt đang tung tin Chính Phủ định cắt đất để đòi lấy hòa bình. liên hiệp với Cộng Sản».

Chết cha! loan tin chính là công việc của dân làm báo chỉ còn ai vô đây? Lại phải lục lại coi hết chông báo này đến chông báo khác xem có tờ nào tung tin ác ôn như cụ Tổng nói không? May quá, không có tờ nào! Mà làm sao có được. vì họa chẳng chỉ có những tên muốn chết như SỐNG. muốn vác chiếu ra tòa. hay muốn được lên Biên Hòa vô Chợ Quán dưỡng bệnh. mới đi đăng loại tin rứa để có tình bởi nhọ cái giải Nobel Ma Ní của cụ Kỳ Tin Thất Thiệt.

Vậy nghĩa là dân làm báo không xối thịt. và dù có muốn cố dấm ăn xối ăn thịt như cụ Tổng nói cũng chẳng được.

Nhưng rốt cuộc vẫn còn ám ức là không biết bọn nào «xối thịt» đi loan tin bậy bạ làm cho cụ Tổng phiền lòng? Và cũng thắc mắc không biết dựa vào đâu để đại dột chọc giận cụ Phó để đến nỗi phải đe xin cái đầu?

DÂN BIỂU MÃ XÁI
ĐANG CHƠI MỘT TRÒ NGUY HIỂM
Vào tháng sáu 68 nhân danh Ủy Ban Y Tế Hạ Viện Dân biểu MÃ XÁI đã nhờ Luật Sư VƯƠNG VĂN BẮC dự thảo đạo luật liên hệ tới kế hoạch Gia đình và nhằm giúp đỡ người nghèo khổ có hy vọng nghỉ sinh sản ít lâu. Như vậy đạo luật thời Pháp năm 1920 được áp dụng tại VN do TOÀN QUYỀN ĐỒNG

DUYỆT năm 1933 được Dân biểu MÃ XÁI cho là lạc hậu nên cần hủy bỏ. Vào tháng 6 lại chính là thời gian Bộ Y Tế mời ông Dân Biểu đi thăm Đại Bắc và Hán Thành vì vậy ông ủng hộ hết mình.

Từ ngày có buổi hội thảo của Hội Y Sĩ Công Giáo. nghiên cứu Thông Điệp Đồi Sóng con người của Giáo Hoàng thì Dân Biểu MÃ XÁI đã e ngại sợ rằng mình hổ nên vội vã tuyên bố với Báo XÂY DỰNG là việc kế hoạch gia đình không cần thiết và không hiểu Bộ Y Tế có những thí điểm nghiên cứu ngừa thai tuy rất khoa học nhưng không rõ nhằm mục đích gì?

Dân Biểu Mã Xái thực vô cùng khờ khạo. các Trung tâm nghiên cứu đó nếu được thành lập chẳng có lý do gì khác để khi Luật Kế hoạch Gia đình của Ủy Ban Y Tế Hạ Viện ra đời thì Bộ Y Tế có sẵn những tài liệu cần thiết để thực thi ý nguyện của người dân qua ý kiến của đại diện dân mà Ông MÃ XÁI là một.

Thay đổi ý kiến và lập trường là quyền của những người làm Chánh trị nhưng lưu manh quá thực không nên. ông Dân Biểu nhỏ tuổi. mới chấp chứng trong nghề dân biểu cũng như trong nghề Y Sĩ nên ngỡ rằng thủ đoạn của ông khó chế được mắt những đàn anh hơn ông thứ.

Một mặt ông xin Nhà Y Tế Trần Lữ Y cho ông đi nghiên cứu thêm về Kế hoạch Gia Đình tại Đại Hàn và Đài Bắc để có dịp xuất ngoại không mất tiền lại hưởng thêm lộ trình phí của Quốc Hội mỗi ngày thêm hơn 20 Đô la. Mặt khác ông lại chạy lên Phủ Thủ Tướng xin ngăn cấm các trung tâm Hùng Vương và Khánh Hội không được tiếp tục nghiên cứu nữa mặc dầu ông thừa biết mỗi tuần tại các nơi trên chỉ có chừng hơn 20 phụ nữ sức khỏe suy yếu có trên 5 con còn sống và cả đây đủ hơn thứ là được phép tham gia việc tìm hiểu các phương pháp ngừa sinh. Ông viện dẫn luật cấm giúp đỡ việc ngừa thai. Nhưng xin thử hỏi nhỏ ông. chính ông đã biên toa cho bao nhiêu người mua thuốc ngừa thai sau khi nhận tiền y phí? Tại sao lại cấm một nơi cung cấp mọi sự giúp đỡ cho dân nghèo?

Và cũng xin nhắc nhở nhà Lập pháp trẻ tuổi rằng Luật 1920 cũng cấm mọi sự phỉ báng trong mọi trường hợp có liên hệ tới việc ngừa thai. Vậy ông Chuẩn Tướng VŨ NGỌC HOÀN rồi cả vài ông Linh Mục và có lẽ cả Đức Giáo Hoàng nữa đã nói tới những phương pháp ngừa thai này hay phương pháp khác. thiên nhiên hay nhân tạo. vậy các vị đó có phạm luật không? «Pháp bất vị thân». nếu đã lên án thì xin lên án tất cả đừng thiên vị riêng ai. Hay là vì mấy vị trên được dùng Đài Truyền hình để nói chuyện nên trở thành bất khả xâm phạm. hay là vì cảm tình riêng : Ông Mã Xái nguyên là Y Sĩ Quân Y nên không dám nhận xét gì về vị Chỉ huy cũ của mình vì e rằng hết 4 năm trở về lại Quân Y mà mớ dái. ngựa thì cuộc đời khổ nạn ngay.

Nhưng thôi. chỉ nói như vậy. đủ hiểu tài của ông Dân biểu và cũng chẳng có gì lạ khi chính ông Dân Biểu này cũng là một trong Sở Tổng Pào Mã cái số Tổng Pào đó thì nào có tranh đấu gì cho ai. họa chẳng chỉ có tranh đấu hết mình cho nước Chợ Lớn được tự trị. để được nổi danh là nước nhỏ nhất miền Đông Nam Á. đứng sau nước Tân Gia Ba của Tổng Pào họ Lý...

(TIẾP THEO TRANG 3)

Hàn thử biểu của tình trạng an ninh lãnh thổ là vấn đề chuyên chở bằng đường bộ chứ không phải bằng đường hàng không. Người nào đo tình trạng an ninh lãnh thổ bằng đường hàng không. chắc hẳn. người đó phải nghĩ trên vùng trời của ta. nhiều Việt Cộng gài mìn... máy bay lắm! Trong một cuộc họp báo của Air Giao Chỉ hai năm trước. khi một em phóng viên hỏi «Hàng Không Việt Nam có phải đóng thuế cho Việt Cộng không» thì một ông Air Giao Chỉ đã mỉa mai đáp «Cóc thấy Việt Cộng nó đóng trên đất không». Nay ông Lương Thế Siêu dùng mây trên trời để đo hàn thử biểu an ninh lãnh thổ. chẳng hiểu chúng ta nên dùng một câu nào thật mỉa mai để phẩm bình?

Đường bay quốc nội càng phát triển. tình trạng an ninh càng đáng lo ngại. Chỉ khi nào Air Giao Chỉ ế dài người ra. ngồi ngập vật. dân chúng đổ xô tới các bến xe đò. ga xe lửa. bấy giờ «sự kiện này chứng tỏ tình hình an ninh đã thay đổi rất nhiều». Nghĩa là, bấy giờ. chúng ta đã loại hẳn Việt Cộng khỏi miền Nam.

Một nhà lãnh đạo ở cấp tổng trưởng như ông Lương Thế Siêu. quan niệm an ninh ở trên trời. hẳn chỉ sự an ninh ở dưới đất chẳng... bết. Nhà lãnh đạo Lương Thế Siêu. đứng là người cai trị để mơ mộng chuyện trên trời! Hạnh phúc của dân. đối với ông. có lẽ. cũng ở trên trời luôn.

trong họ ngoài làng

(TIẾP THEO TRANG 3)

VUI GHÈ NGƯỜI

Đêm chủ nhật 8-9. vợ chồng nhà Mỏ mở Tỏi Hát và Nói nghe các ông dân biểu há cáo thành quả. Bên thấy một ông kẻ chuyên điều tra bên Thái Lan. Nghe ông dân biểu kể xong. Mỏ dậm ra phục ông đại sứ Đình Trình Chính sát nút. Phải. ông Chính là người sạch sẽ nhất nước mà. Kiều bào ta ở Thái Lan đã gửi thư về tố ông bậy bạ. Vợ Mỏ hỏi :

— Ông dân biểu giải oan cho ông đại sứ Đình Trình Chính là ai vậy?

— Là người quen với anh. Trước đây. ông ấy là nhân viên dân sự của Bộ ngoại. Ông ấy dịch tin «tê lê tip» và hay «thố» tin đem bán cho báo Xây Dựng. Người như ông. phải có công tâm điều tra đi đui con nòng nọc rồi. Đừng nghĩ ông bị ông Đình Trình Chính «a sơ tê» mà oan uổng.

đối thoại với người sạch

BẠN VỊ TRUNG ĐỘC.(Sai gon) Đã đăng một bài ở số trước. Có bài về ông Hoa Đà nhà ban ở Bộ Ngoại giao thì đề dịp khác xem ông ta có... xuất dương không. Cứ gửi tiếp. Thân.

BẠN NGUYỄN VĂN MAO (Châu đốc) Cả đến nhân viên toà soạn cũng không có đủ báo từ số 1. Đố là lỗi tại thằng Minh Vô Báo cũ nó mang bán kí lô cho Ba Tàu hết. để lấy tiền trả thợ. tiền nhà in. Bữa nào rảnh. về toà soạn chơi. Chúng tôi sẽ đưa vào kho báo cũ. muốn lấy số nào cũng được khỏi phải trả tiền. Về sách «Đi tàu suốt» của thằng Thương Sinh thì bạn cứ cho địa

chỉ rõ ràng. chúng tôi sẽ gửi tặng. Nói chuyện với người sạch mà cứ nói chuyện tiền. nghe xong chắc phải đi rửa tai quá.

CỤ VĂN SỰ (Sai gon) Cứ lần lữa mãi. định tới thăm cụ thì lại có công việc ngập đầu. Xin cụ thứ lỗi và xin hứa sẽ có buổi đẹp trời. con tới mới cụ đi uống rượu đế. chéra thịt cày. Kính.

BẠN HỒ ĐẮC HỒNG (Vũng tàu) Nhận được hai thư liên tiếp. Ôi. sao mà bạn sĩ và chúng tôi kỹ thế. Xin bạn từ từ chúng tôi kẹt thằng Minh Vô. là bạn của ông thị trường Vũng Tàu tại sao phải để cho bạn gánh chịu

những hậu quả?... Chúng tôi không đến nỗi hèn phải đòi lỗi cho người sạch. Dù sao chẳng nữa. chúng tôi vẫn là những thằng bám chịu trách nhiệm những giòng chữ. đã viết trên báo. Thân

BẠN ĐÀM QUANG BÁO (Phú Nhuận) Ai bảo đại làm bạn với người nước bạn Hoa Kỳ. Nếu thấy nó xấu như vậy thì «nghĩ» nó đi. Kề ra như vậy tức thật. Mỗi lần từ biệt nó đi về. nó lại bắt chờ để kiểm soát lại đồ đạc trong nhà. thì quả là một «quốc sĩ». Bạn hỏi ý kiến chúng tôi?... Xin thưa. không có ý kiến.

BẠN TRẦN VĂN HẢI (Lộc Hoà) Chúng tôi vẫn ân hận không thể theo dõi những chuyện bản từng địa phương. Bạn tố chúng nó thì chúng tôi đành chịu thua Chỉ xin với nhà chức trách hãy ý tới những số nhà 1/242, 4/81, 9/81 đường Chấn Hưng. thuộc Ấp Lộc Hoà. Gia định.

BẠN BÙI NĂNG THỤY (Tuyên Đức) Rất cảm ơn. cảm ơn Sắp ăn mừng Đệ Nhất Chu niên bản một số báo Mặt Ong. Một năm đầy tuổi tôi sẽ không chích ai để một ngày cắt kim chích cho nhẹ nhõm. Đang sửa soạn bán tuần báo. còn những điều khác

không thể nào làm vừa lòng bạn. Thân.
BẠN VĂN ĐỨC (Nha Trang) Về chuyện gao ở Nha Trang thì nhiều cái rắc rối lắm. Bạn biết tin ông Chu Tử bị 10 tháng tù vì nhục mạ thẩm phán chưa?... Bấy giờ bạn lại tố tới ông Dự thẩm và Phó Biện Lý ở Nha Trang thì thật là bán làm hại chúng tôi. Nạn tham những vì bà con với ông lớn là một cái gai nhức nhối. Ai mà chẳng coi nặng liên hệ gia đình?... Cứ từ từ. cứ thông thả. Chuyện diệt tham nhũng là chuyện của hành pháp. Còn chúng ta thì chỉ có việc chờ tham nhũng. Đồng ý không?...

